

LBRIS

We know
books

BENEDEK ELEK
Óriások és törpék

Illusztrálták
a marosvásárhelyi
Bolyai Farkas Elméleti Líceum
diákjai.

Barót-Budapest
2024

Fadöntő	5
Babszem Jankó	17
A zöld király	30
Péterke	43
Szélike királykisasszony	51
Molnár Ferkó	60
Jankalovics	72
A fekete kisasszony	84

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, az Óperenciás-tengeren innét, volt egyszer egy gazdag juhász, akinek annyi juha volt, mint égen a csillag. A között a rengeteg sok juh között volt egy, amelyiknek kék volt a gyapja.

Amint egyszer a juhász terelgette hazafelé a nyáját, mit gondolt, mit nem ez a kék juh, keresztülgrott egy magas kőfalon, s többet soha meg nem találták.

Szaladt a juh, mintha a szemét vették volna, s addig meg sem állott, míg egy rengeteg erdőbe nem ért. Rengeteg erdőben lefeküdünt egy bokor alá, s hát, Uram Teremtőm, mit talált ott? Ott volt egy kicsi szopós gyermek, s keservesen sírt. Megsajnálta a juh a gyereket, s megszoftatta. Aztán többet el sem hagyta.

Mikor hét esztendeig szoftatta a gyermekeket, olyan nagy, erős legény lett belőle, mint egy óriás.

Azt mondja a juh:

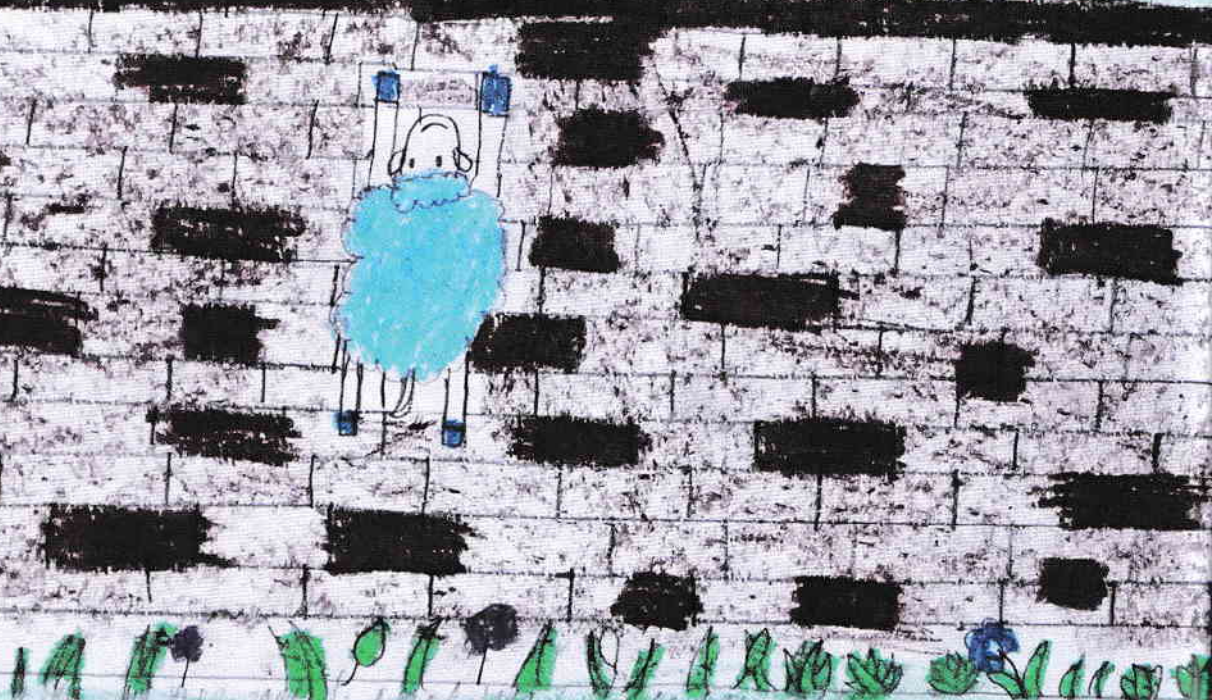
– No, fiam, most már elmehetsz szerencsét próbálni.

Elindul a legény, megy az erdőn keresztül, s ahogy ment, mendegélt, megfogta a legmagasabb s legvastagabb fákat, s csak úgy döntögette ki egymás után, mintha valami vékony karók lettek volna. Gondolja magában a legény: „Hiszen érzem, hogy erős vagyok, de még másként is megpróbálom az erőmet.”

Volt nála egy fejsze, s azt úgy fellódította a magas levegőégbe, hogy elveszett a szeme elől. De egy jó öreg óra múlva a fejsze mégiscsak visszaesett a földre. Mondja magában Fadöntő (mert ez volt a neve a legénynek): „Ez még nem elég. Csak akkor leszek igazi erős, ha úgy fel tudom hajítani a fejszét, hogy többet vissza sem esik a földre.”

Visszamegy a juhhoz, s mondja:

– Édesanyám, még nem vagyok elég erős, szoftasson még hét esztendeig.

Hát jól van, a juh szoptatta még hét esztendeig Fadöntőt. Mikor a hét esztendő kitélt, felkapta a fejszét, s úgy fellódította, hogy azt többet emberi szem nem látta. Akkor aztán elbúcsúzott a juhtól:

– Isten áldja meg, édesanyám, köszönöm, hogy dajkált!

Selindult világgá.

Megy, mendegél erdőkön-mezőkön, hegyeken-völgyeken által, egyszer csak látja, hogy egy nagy, óriás ember a legmagasabb hegyeket s a nagy darab szántóföldeket felforgatja. Csak alája tette a kezét, s egyik oldaláról a másik felére fordította. Odamegy Fadöntő, s mondja neki:

– Hej, atyafi, ne bántsod a szegény emberek földjét!

– Ejnye, ilyen-olyan adta – förmed rá Hegyforgató –, eltakarodj innét, mert rútul jársz!

– Hiszen majd megvállik, hogy melyikünk erősebb – mondja Fadöntő. S egyszeriben birokra mennek. Derékon kapja Hegyforgató Fadöntőt, s első fogásra jól a földhöz vágja. Uccu, felugrik a földről Fadöntő, megragadja Hegyforgatót, s úgy vágja a földbe, hogy csak a feje látszott ki. De bezzeg elkezdett rimáncodni Hegyforgató:

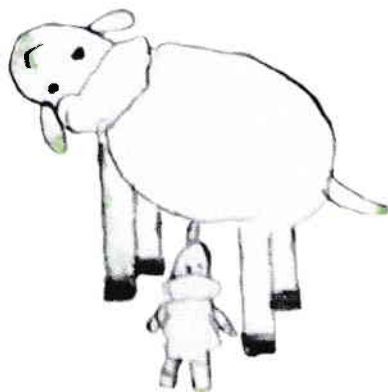
– Hagyd meg az életemet, Fadöntő, húséges társad leszek, ameddig élek!

Jól van, Fadöntő megkegyelmezett Hegyforgató életének, kihúzta a földből, erős barátságot fogadtak, s azzal együtt továbbmentek. Mennek, mendegélnek, s egyszer csak látják, hogy egy ember úgy gyúrja a vasat, akárcsak az asszonyok a tésztát. Köszönti Fadöntő illendőképpen, s kérdi:

– Hát kend mit csinál, atyafi?

– Vasat gyúrok, nem látod-e, majd mindjárt meggyúrlak téged is.

– Engem-e? Abból nem eszel!

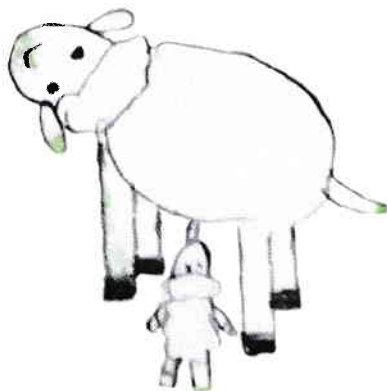

Hát jól van, a juh szoptatta még hét esztendeig Fadöntőt. Mikor a hét esztendő kitelt, felkapta a fejszét, s úgy fellódította, hogy azt többet emberi szem nem látta. Akkor aztán elbúcsúzott a juhtól:

– Isten áldja meg, édesanyám, köszönöm, hogy dajkált!

S elindult világgá.

Megy, mendegél erdőkön-mezőkön, hegyeken-völgyeken által, egyszer csak látja, hogy egy nagy, óriás ember a legmagasabb hegyeket s a nagy darab szántóföldeket felforgatja. Csak alája tette a kezét, s egyik oldaláról a másik felére fordította. Odamegy Fadöntő, s mondja neki:

– Hej, atyafi, ne bántsd a szegény emberek földjét!

– Ejnye, ilyen-olyan adta – förmed rá Hegyforgató –, eltakarodj innét, mert rútul jársz!

– Hiszen majd megvállik, hogy melyikünk erősebb – mondja Fadöntő. S egyszeriben birokra mennek. Derékon kapja Hegyforgató Fadöntőt, s első fogásra jól a földhöz vágja. Uccu, felugrik a földről Fadöntő, megragadja Hegyforgatót, s úgy vágja a földbe, hogy csak a feje látszott ki. De bezzeg elkezdett rimánkodni Hegyforgató:

– Hagyd meg az életemet, Fadöntő, húséges társad leszek, ameddig élek!

Jól van, Fadöntő megkegyelmezett Hegyforgató életének, kihúzta a földből, erős barátságot fogadtak, s azzal együtt továbbmentek. Mennek, mendegélnek, s egyszer csak látják, hogy egy ember úgy gyúrja a vasat, akárcsak az asszonyok a tésztát. Köszönti Fadöntő illendőképpen, s kérdi:

– Hát kend mit csinál, atyafi?

– Vasat gyúrok, nem látod-e, majd mindjárt meggyúrlak téged is.

– Engem-e? Abból nem eszel!

LBRIS

We know
books

LBRIS

We know books

